Чи день минув,
Чи день настав,
І сонце світить ясно,
Й вітрець дмухнув,
Чи місяць сяв,
Чи зорі в небі гасли,
Поету все незгірше:
Він зараз пише вірші.

Чи він коха,
Чи розлюбив,
Чи знову закохався,
Чи десь ґуля,
Й багато пив,
Чи, може, з ким подрався,
Піїт папір вже лапа,
Схопив перо і — дряпа!

Бува, часом
Живіт болить
У бідного піїти,
Він же разом
Про мир строчить,
Що стогне без просвіти:
"Неправда всім панує",
Він складно так римує.

От бідний люд
Хліб заробля
Роботою важкою,
Працює вік,
Щоб другі, бач,
Не знался з нудьгою,

Працює так, що ледве дише,
"Любіть народ!"— він в риму пише.

От цілу ніч
Він п'є, ґуля,
Діставши десь-то гроші,
Мота безліч,
Все пропива,
А вранці вже хороший
Він зладив вірш:
"Працюй, роби,
На бій сміліш за правду йди!"

Женився піїт,
Забув весь світ,
Узявши гарну жінку,
Коли ж біда:
Втекла вона
Через яку годинку,
"Вже іншого кохає баба!.."—
Поет сатиру шкряба!..